

اخبار
در ادامه دور دوم سفرهای استانی صورت گرفت
بازدید مدیر صندوق تامین خسارت‌های بدنی از شعبه استان کرمان
 مهدی قصصریان مدیر صندوق تامین خسارت‌های بدنی در پنجمین سفر از دور دوم سفرهای استانی، امروز بیست و یکم آبان ماه از شعبه کرمان صندوق بازدید کرد. به گزارش روابط عمومی صندوق تامین خسارت‌های بدنی، وی در جریان این سفر عملکرد و فعالیت شعبه، روند رسیدگی به پرونده‌های خسارتی، پرداخت خسارت به زیاندیدگان حوادث رانندگی و بازیافت مبالغ پرداختی را مورد بررسی قرار داد و بر لزوم تسریع در رسیدگی به پرونده‌ها و ارائه خدمات به مراجعین استان تاکید کرد. مدیر صندوق طی این سفر با دیدار و گفتگو با کارکنان شعبه، شرایط موجود را بررسی و از طریق گفتگو با مراجعین در جریان دغدغه‌ها و روند رسیدگی به پرونده های آنان قرار گرفت.
تصویب افزایش سرمایه شرکت بیمه میهن در مجمع عمومی فوق‌العاده
 مجمع عمومی فوق‌العاده شرکت بیمه میهن (سهامی عام)صبح روز سه‌شنبه ۲۰ آبان ۱۴۰۴ با هدف بررسی گزارش هیئت‌مدیره و بازرس قانونی درباره افزایش سرمایه و اتخاذ تصمیم نهایی در این خصوص برگزار شد و طی آن افزایش سرمایه شرکت در دو مرحله تا سقف چهارده هزار میلیارد ریال به تصویب رسید. به گزارش روابط‌عمومی واموربین الملل شرکت بیمه میهن؛ مجمع عمومی فوق‌العاده صاحبان سهام شرکت بیمه میهن (سهامی عام) در ساعت ۱۰:۳۰ صبح روز سه‌شنبه ۱۴۰۴/۰۹/۲۰ در سالن اجتماعات ساختمان ستاد شرکت تشکیل شد. این نشست با دستور جلسه اصلی «استماع گزارش هیئت‌مدیره و بازرس قانونی درباره افزایش سرمایه شرکت» و همچنین بررسی سایر مواردی که بر اساس قانون تجارت در صلاحیت مجمع عمومی فوق‌العاده قرار دارد، آغاز شد. در جریان این مجمع، گزارش‌های تخصصی هیئت‌مدیره و بازرس قانونی درباره ضرورت و اهداف افزایش سرمایه ارائه و پس از بحث و بررسی، موضوع به رأی سهامداران گذاشته شد. براساس تصمیم مجمع عمومی فوق‌العاده، افزایش سرمایه شرکت در دو مرحله ابتدا تا سقف هشت هزار میلیارد ریال انجام و ما بقی آن تا سقف چهارده هزار میلیارد ریال بر اساس مجوز اخذ شده تا دو سال آتی جهت اقدام به هیئت مدیره شرکت تفویض شد.
آغاز جشنواره فروش محصولات بیمه‌ای به مناسبت سالروز تأسیس بیمه سینا
همزمان با فرارسیدن بیست و دومین سالروز تأسیس شرکت بیمه سینا، جشنواره فروش محصولات بیمه‌ای به مدت ۲۲ روز برگزار می‌شود. به گزارش روابط عمومی بیمه سینا؛ این جشنواره شامل محصولات بیمه‌ای در رشته‌های آتش‌سوزی، اتومبیل، مسئولیت، مهندسی و عمر و سرمایه‌گذاری با شرایط ویژه می‌باشد بود. جشنواره فروش محصولات بیمه‌ای از ۲۲ آبان لغایت ۱۳ آذرماه مصادف با روز بیمه به مدت ۲۲ روز برگزار می‌شود و هموطنان محترم می‌توانند به مراجعه به یکی از شعب یا نمایندگی‌های بیمه سینا در سراسر کشور از این فرصت برای تهیه پوشش‌های بیمه‌ای مورد نظر خود با شرایط و تخفیفات ویژه جشنواره بهره‌مند شوند.

در حالی‌که ایران و پاکستان با بحران آب دست‌وپنجه نرم می‌کنند، طالبان با تکیه بر موقعیت بالادستی افغانستان قدرت آب را به ابزار فشار و چانه‌زنی تبدیل کرده است.

به گزارش فارس، اغلب از افغانستان به‌عنوان کشوری محصور در خشکی یاد می‌شود اما از نظر هیدرولوژیک، این کشور در بالادست دو دولت بزرگ قرار دارد. رودخانه‌های آن در شرق بالای حوضه‌های کُتر، کابل، ایندوس و در غرب بالای حوزه هلمند– هامون قرار دارند.

نشریه آمریکایی نشنال اینترست در این‌باره نوشته است، این جغرافیا، افغانستان را به «دروازیان آب» تبدیل کرده است، نوعی از اهرم فشار که طالبان اکنون آن را بهتر از هر دولت پیشین درک می‌کند.

در حالی‌که این رژیم به صورت بین‌المللی به رسمیت شناخته نشده است و حتی اقتصاد باثباتی ندارد اما سرچشمه‌هایی را در اختیار دارد که دو همسایه قدرتمندتر قادر به جایگزینی آن نیستند.

سدهای خیالی با پیام‌های سیاسی

مقام‌های طالبان در سال ۲۰۲۵، اعلام کردند که قصد دارند سدهای جدیدی در امتداد رود کُتر بسازند؛ اعلامی که به گزارش تایمز اقتصادی بیش از توان فنی و مالی پروژه، سیگنال سیاسی دارد پیام سیاسی این طرح بیش از جنبه مهندسی آن اهمیت دارد.

دست‌بسته پاکستان

اسلام‌آباد می‌داند که حتی ذخیره‌سازی مختصر در بالادست می‌تواند بر آبیاری و تولید برق در خیبر پختونخوا و مخازن پایین‌دست مانند ورسک و مومند، به‌ویژه در ماه‌های کم‌آب از اکبر تا آوریل، تأثیر بگذارد.

پاکستان و افغانستان هیچ معاهده‌ای برای مدیریت این رودخانه‌های مشترک ندارند. نه معاهده‌ای مشابه «پیمان آب‌های ایندوس» وجود دارد، نه کمیسیونی مشترک، و نه تبادل داده الزام‌آور. این خلا به طالبان آزادی عمل می‌دهد و پاکستان را با گزینه‌هایی محدود، جز دیپلماسی، روبه‌رو می‌کند.

حتی اگر افغانستان یک سد هم نسازد، قدرت آن بیشتر در تهدید ساختن است تا خود ساخت. هر پروژه پیش‌نهادی به ابزاری برای اعمال فشار تبدیل می‌شود و رود کُتر را به امتداد ژئوپولیتیکی اختلاف خط دیورند تبدیل می‌کند.

معاهده آبی ایران و افغانستان فاقد سازوکار نظارتی
در غرب، رویارویی متفاوت اما به همان اندازه پیچیده‌ای در حال شکل‌گیری است. هر پروژه بزرگ‌ترین رود افغانستان، از ارتفاعات مرکزی سرچشمه می‌گیرد و در تالاب‌های هامون در استان سیستان و بلوچستان ایران پایان می‌یابد.

معاهده آب هلمند سال ۱۹۷۳، ۲۲ ممتزمکعب بر

ثانیه را در «سال‌های نرمال» برای ایران تضمین می‌کند و به آن اجازه می‌دهد در سال‌های پرفشار ۴ مترمکعب بر ثانیه اضافه خریداری کند اما این توافق فاقد سازوکار نظارتی است و بر پایش مشترک و تبادل داده تکیه دارد، سیستم‌هایی که دهه‌هاست کار نمی‌کنند. ایران، افغانستان را متهم می‌کند که با کنترل سدهای کجکی و کمال‌خان، جلوی آب رود هلمند را می‌گیرند. اما مقام‌های افغان، کمبود آب در سیستان را نتیجه مدیریت نادرست داخلی، چاه‌زنی بیش از حد، آبیاری ناکارآمد و کشت محصولات پرآب عنوان می‌کنند.

با این حال هیچ‌یک از طرفین نمی‌توانند ادعای خود را ثابت کنند.

جنگ آب

درگیری مسلحانه مرزبانان ایرانی و افغان در ماه می ۲۰۲۳ با بروز اختلاف آبی رخ داد همزمان شد؛ تحقیقات بعدی نشان داد که این حادثه حاصل یک برخورد گشتی بوده نه تشدید برنامه‌ریزی‌شده اما زمان‌بندی آن برداشت عمومی از یک «جنگ آب» تقویت کرد.

قیمت نان زیاد می‌شود اما دستمزد کار گر نه!

جغرافیا به سلاح فشار تبدیل شد

قدرت‌نمایی طالبان با آب

در شرایطی که ایران و پاکستان با بحران شدید آب دست‌به‌گریبان‌اند، طالبان با تکیه بر موقعیت بالادست افغانستان، منابع آبی را به ابزار فشار سیاسی تبدیل کرده؛ ابزاری که هیچ‌یک از دو همسایه قدرتمندتر قادر به جایگزینی آن نیستند.

این رویداد نشان داد که چگونه اختلافات زیست‌محیطی به‌سرعت با ملی‌گرایی در دو طرف گره می‌خورد.

بی‌آبی هامون تهدیدی برای افغانستان

تالاب‌های هامون، که روزگاری از بزرگ‌ترین سامانه‌های آب شیرین خاورمیانه بودند، تقریباً خشک‌شده‌اند، همان‌گونه که تصاویر USGS نشان می‌دهد. طوفان‌های گردوغبار از بستر خشک‌شده دریاچه، به یک تهدید بهداشت عمومی در هر دو کشور تبدیل شده است. در برخی تحلیل‌ها، تغییرات اقلیمی را تشدیدکننده‌ای بحران هلمند می‌دانند که می‌تواند بی‌اعتمادی میان تهران و کابل را تشدید کند.

جغرافیا؛ ابزار فشار حکومت بدون اقبال بین‌المللی

از نظر تاریخی، موقعیت بالادستی افغانستان همواره یک ثابت ژئوپولیتیکی بوده است. قبلاً نیز نگرانی‌هایی در تهران پیرامون افزایش کنترل افغانستان بر جریان‌های هلمند وجود داشت. به نوشته این نشریه آمریکایی، تفاوت امروز در نیت است: طالبان کنترل

قربانی سیاست‌های نادرست دولت و کارفرما می‌شوند. طبق ماده ۴۱ قانون کار، دستمزد کارگران باید از ابتدای هر سال افزایش یابد اما متأسفانه افزایش دستمزد کارگران نانوائی منوط به گران شدن نان شده است. حتی در برخی از شهرها که دستمزد کارگران نانوا تغییر کرده، این افزایش در مقایسه با میزان تورم و افزایش قیمت‌ها بسیار ناچیز بوده است. ضمن اینکه تضمینی وجود ندارد که دستمزد کارگران نانوا هر سال تغییر کند.

وی ادامه می‌دهد: گرچه بخشی از کارفرمایان این صنف از افزایش هزینه‌های بیمه، آب، برق و اجاره مغازه گلایه دارند و از سوی دیگر پیرانه دولتی نیز در ماه‌های اخیر قطع شده است، اما به هر حال افزایش قیمت نان بیشترین آسیب را به اقشار ضعیف جامعه و همین کارگران نانوا می‌زند.

این فعال کارگری تاکید می‌کند: کارگران روزانه چیزی بین ۵۰۰ تا ۶۰۰ هزار تومان دستمزد دارند که در مجموع ماهانه حدود ۱۲ میلیون تومان می‌شود. از این مبلغ سهم بیمه کارگر نیز کسر می‌شود و دستمزد کارگر در نهایت بسیار ناچیز و حدود ۱۱ میلیون تومان می‌شود. طبق قانون کار دستمزد کارگران باید هر سال افزایش یابد، اما این افزایش برای کارگر نانوا اتفاق نمی‌افتد اما حق بیمه‌ای که از او کسر می‌شود مانند حق بیمه‌ای است که از کارگران دیگر کسر می‌شود. به عبارتی دیگر، حقوق افزایش پیدا نمی‌کند، اما سهم کارگر از حق بیمه افزایش می‌یابد. کارگر نانوائی عملاًحقوق دو سال قبل را می‌گیرد، اما بیمه‌اش بر اساس دستمزد سال جاری محاسبه می‌شود.

وی ادامه داد: این در حالی است که هزینه زندگی یک خانواده کارگری بر اساس آمار رسمی چندین برابر این رقم است. کارگری که اجاره‌نشین است و فرزند مدرسه‌ای دارد، با چنین درآمدی قادر به تأمین حداقل‌های زندگی نیست. بسیاری از کارگران نانوا پس از ساعت کاری برای جبران هزینه‌ها به شغل‌های دوم مانند مسافركش‌ی، کار ساختمانی یا حتی کولبری روی می‌آورند و متأسفانه برخی در این مسیر جان خود را از دست می‌دهند.

بلواسی در پایان تاکید کرد: سیستم موجود ناکارآمد است و عملاً کارگر هیچ بهره‌ای از این وضعیت نمی‌برد حتی اگر پیرانه نان هم پرداخت شود، باز هم بعید نیست که کارگران سودی از آن نبرند. در واقع، کارگر قربانی اصلی این ساختار معیوب و ناکارآمد است.

سرمایه‌گذاری در انرژی‌های تجدیدپذیر؛ کلید خروج از بحران ناترازی انرژی ایران

* دکتر معینی، ناترازی انرژی ایران به یک بحران ملی تبدیل شده است. آیا انرژی‌های تجدیدپذیر واقعاً می‌توانند این معضل را حل کنند؟

- (با جدیت) بحران ناترازی انرژی ایران دوچهره دارد: تولید ناکافی برق در اوج مصرف و اتلاف منابع فسیلی در غیراج. انرژی‌های تجدیدپذیر تنها راهکار پایدار برای این معضل هستند. ایران با داشتن میانگین ۳۰۰ روز آفتابی در سال، پتانسیل تولید ۱۰۰،۰۰۰ مگاوات برق خورشیدی را دارد – این معادل ۱۰ نیروگاه بزرگ اتمی است! اما متأسفانه هم‌اکنون کمتر از ۱٪ از این ظرفیت استفاده می‌شود. انرژی بادی در مناطق شمالی و برق‌آبی در غرب کشور نیز فرصت‌های طلایی هستند که مه‌ار نشده‌اند.

* چرا با وجود این پتانسیل، سرمایه‌گذاری در این بخش کند است؟

- (با اشاره به نمودار تحلیلی) سه مانع اصلی وجود دارد: نرخ بازگشت سرمایه طولانی (۷ تا ۱۰ سال)، عدم ثبات سیاست‌ها (تغییر قوانین هر ۲ سال!) و فقدان زیرساخت‌های انتقال. مثلاً در استان سمنان که ظرفیت نصب پنل‌های خورشیدی بی‌نظیر است، شبکه توزیع برق قادر به جذب انرژی مازاد نیست. از سوی دیگر، پیرانه‌های انرژی فسیلی (سالانه ۵۰ میلیارد دلار!) قیمت تمام‌شده انرژی پاک را غیرقابل‌نی کرده. این مثل تلاش برای فروش آب معدنی در کنار رودخانه‌ای ریگانی است!

* نقش دولت در این میان چیست؟ آیا سیاست‌های فعلی کافی است؟

- (با تأسف) دولت در تضاد رفتاری گرفتار شده: از یک سو شعار توسعه انرژی پاک می‌دهد، از سوی دیگر محیط کسب‌وکار را مسموم کرده است. مثلاً تعرفه‌های خرید تضمینی برق تجدیدپذیر پس از ۵ سال ثابت مانده، در حالی که تورم ۴۰۰٪ شده! این یعنی سرمایه‌گذاران به ازای هر ۱۰۰ تومان سرمایه، ۶۰ تومان زیان می‌دهند. همچنین بوروکراسی پیچیده برای دریافت مجوز (گاه ۲ تا ۳ سال!) و عدم حمایت بانک‌ها از پروژه‌های سبز، پیرانه‌گذاران را به سمت بازارهای رقیب مثل ترکیه و امارات سوق می‌دهد.

* الگوهای موفق بین‌المللی برای ایران چه درسی دارند؟

- (چشم‌اندش برق می‌زند) آلمان را ببینید: با قانون منابع انرژی تجدیدپذیر (EEG) در سال ۲۰۰۰، تضمین خرید برق سبز را به مدت ۲۰ سال با نرخ ثابت داد. نتیجه؟ امروز ۵۰٪ برق آلمان از منابع پاک تأمین می‌شود! مراکش هم به سرمایه‌گذاری ۹ میلیارد دلاری در نیروگاه خورشیدی «نور ورورزات»، بزرگ‌ترین نیروگاه متمرکز جهان را ساخت و حالا برق صادر می‌کند. حتی هند با طرح «کوسام» (روستا‌های خورشیدی) در ۱۰ سال، ۱۸،۰۰۰ روستای بدون برق را روشن کرد. ایران می‌تواند با الهام از این مدل‌ها، تولید انرژی را به یک صادرات دانش‌بنیان تبدیل کند.

* چه سازوکارهای نوین تأمین مالی می‌تواند راهگشا باشد؟

- (با هیجان) باید از مدل‌های تأمین مالی جمعی (Crowdfunding) و اوراق سبز (Green Bonds) استفاده کنیم. مثلاً در دانمارک، شهروندان با خرید سهام کوچک در توربین‌های بادی، هم سود می‌برند هم انرژی پاک تولید می‌کنند. در ایران می‌توان «صندوق ملی انرژی پاک» ایجاد کرد که پیرانه‌های انرژی فسیلی را به‌تدریج حذف و منابع آن را به وام‌های کم‌بهره برای نیروگاه‌های خورشیدی خانگی اختصاص دهد. همچنین مالیات بر کربن برای صنایع آل‌بند و معافیات مالیاتی برای تولیدکنندگان تجهیزات تجدیدپذیر می‌تواند اکوسیستم را متحول کند.

* نقش بخش خصوصی و استارت‌آپ‌ها در این تحول چیست؟

- (با لبخند) بخش خصوصی موتور محرک این انقلاب است. استارت‌آپ‌هایی مثل «پویش انرژی» (تولید پنل‌های خورشیدی نانوائی) یا «بادپو» (توربین‌های بادی کوچک برای روستاها) نشان داده‌اند که فناوری ایرانی می‌تواند رقابت‌پذیر باشد. اما نیاز به حمایت واقعی دارند: تضمین خرید برق به قیمت واقعی، تسهیل صادرات به عراق و افغانستان، و ایجاد پارک‌های فناوری انرژی در مناطق محروم. اگر دولت فقط زمین را رایگان و شبکه انتقال را توسعه دهد، بخش خصوصی ۵۰،۰۰۰ مگاوات ظرفیت جدید ظرف ۵ سال ایجاد می‌کند!

* حرف آخر شما برای سیاست‌گذاران چیست؟

- (با قاطعیت) انرژی پاک یک انتخاب نیست، یک ضرورت زیست‌محیطی و اقتصادی است. ایران در آستانه قافعه آب (۶۰٪ از سفره‌های آب زیرزمینی خشک شده) و آلودگی هوا (سالانه ۳۰،۰۰۰ مرگ زودرس) قرار دارد. راه‌حل: فوری‌سازی مجوزها (کاهش زمان صدور به ۳ ماه)، ۲. تثبیت تعرفه‌ها بر اساس نرخ ارز، ۳. ایجاد «بورس انرژی پاک» برای جذب سرمایه‌های خرد، و ۴. الزام صنایع به استفاده از ۲۰٪ انرژی تجدیدپذیر تا ۱۴۰۵. اگر امروز اقدام نکنیم، فردا باید برق وارد کنیم در حالی که خورشید روی سرمان می‌سوزد! این خسران ملی است قابل بخشش نیست.

در پایان مصاحبه...

(آقای دکتر معینی با نشان دادن نقشه‌ی پتانسیل انرژی خورشیدی ایران): «این نقشه، نقشه‌ی طلای سبز ماست. کافی است باور کنیم که می‌توانیم.»